

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036557827552/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Samme Dag, da Junker Strange med lønlig Bekymring forlod Prag og saa langsomt som muligt drog ned ad Elben med den skønne vee-modige Kongebrud, samme Dag holdt Grev Claus Bryllup med Grevinde Ida paa Schwerin Slot. Dagen tilforn havde Valdemar bilagt Sagen mellem Johan Ganz og Grev Henrik, og tilgivet Greven hans Overilelse og Voidsgerning, under den Betingelse, at han skulde opbygge Graaboc Slot inden et Aars Forlob, fuldkommen erstatte Johan Ganz ethvert Tab og i Kongens Nærværelse række ham Haanden til Forlig. Den stolte Grev Henrik havde klogelig underkastet sig alle disse Betingelser og med sin Broders Samtykke endog sat Halvdelen af Grevskabet og Slottet Schwerin i Pant for Grevinde Idas Brudekat og Mødrenearv.

I den bedste Forstaacelse, som det syntes, med den danske Konge, endte Grev Henrik nu Dagens Høitidelighed med en Fest, som var endnu mere prægtig og glimrende, end nogen af de foregaaende.

Den lykkelige Grev Claus tog sin tause og alvorlige Bruds stille Taarer alene for Virkningen af Vielsens glade Høitidelighed. Men Grev Henrik gav ofte Søsteren et strengt og advarende Blik. Hun samlede al sin Styrke for at synes rolig og tilfreds, og fuldende det Offer, hun bragte sin Stand og sine Brøders mislige Forhold.

Det faldt ikke Valdemar ind, at her var et ædelt qvindeligt Hjerte, der sukkede lønligt over ham, som over en haard og grusom Fædresforstyrret. I Grev Clauses Brud havde han kun seet den ubetydelige, almindelige Hofsjæl, for hvem en standsmæssig Formæling er et velkomment Bytte af uadvortes Forhold og Forbindelser.

Kongen saae og tænkte kun paa den skønne Prindsesse Beengjerd. Vel havde Erkebisp Andreas bemærket hans daglig voxende Liden-skab og advaret ham derfor, idet han havde crindret ham om Junker Stranges Gesandtskab, hvis Hensigt han vidste. Men disse Advarsler frugtede kun lidet. Kongen havde vel lovet den fromme trofaste Ven, at vaage over sig selv og forlade Schwerin saasart muligt; men her ventede han det afgjørende Budskab fra Bøhmen, og dets lange